

paa det Nene med, at der gives Tilfælde, som vilde gjøre enhver Undersøgelse under bort nuværende inkvisitoriske System umulig, om Alt skulde foregaa offentlig. Jeg behøver kun at anføre det Tilfælde, at Tyven under Forhøret, hvor der sidder Publikum, Referenter og maasse hans Medskyldige — jeg behøver ikke at forudsætte, at de kommer der, Advokaterne ere tilstrækkelige — vedgaar: jeg har stjaalet de og de Ting, og gjemt dem i den og den Kloak, hvor den munder ud. Det vilde være ganske artig, om Vedkommendes Bekjendte, Venner, Slægt eller Medskyldige, inden Politiet kunde naae derhen, kunde have fjernet disse Ting. Det vil være let at paavise Tilfælde, hvor offentligt Forhør er umuligt, og jeg tror heller ikke, at det vil være rigtigt at lægge Afgjørelsen deraf ganske i Dommerens Haand, ligesom det heller ikke fra første Færd altid kan ses af hvad Natur en Sag vil blive. Jeg kan ikke give en saadan Tanke min Tilslutning, jeg tror, at den strider mod det nuværende System. Forsaavidt der er Tale om Stabene ved Kriminal- og Politiretten, kan jeg henholde mig til det ærede Medlem, der sidst talte. Jeg mener, at de ere ureglementerede, og jeg skjønner ikke rettere, end at det vil være rigtigt om Opmærksomheden blev rettet paa, at de bleve fjernede. Jeg antager, at en Tiltalt eller Siget, medens han venter paa Forhør, kan have Krav paa at opholde sig i et Værelse eller en Celle, men forøvrigt er det ofte nok fremhævet, at dette Thing ikke er ganske uskuldigt i, at Lokalteterne ere saa flette ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, som de ere. Endelig maa jeg i sin Almindelighed sige om denne Sag, at for at opnaa saa stor Garanti, og saa saa Feiltagelser som mulig ved kriminelle Forhør, spiller det en meget stor Rolle, at Dommerne ikke ere overbeholdne. Det er klart, at jo flere Forhør han skal afholde i et Træk, jo mere summariske blive de. Dommeren er et Menneske som alle Andre, han kan let blive anstrengt og nervøs, og det kan komme til at indvirke paa Behandlingen. Om det indvirker eller ei ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, skal jeg ikke sige Noget om, men det har fra Juristernes Side i lang Tid været anerkjendt, at der er Trængsel til at faae Dommerens Antal ikke lidt udvidet. Forøvrigt kan jeg ikke lade være med at anføre, naar det ærede Medlem fra Viborg (Klein) i sin Tid talte om særskilte Politimestre, og hvad man kunde vente deraf, at naar der nu tales om Klager over Misbrug ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, saa har vi jo netop her det Tilfælde, hvor Dommeren er En, og Politimesteren en An-

den. Fra det Exempel kan man altsaa ikke hente noget gyldigt Bevis for Mytten af denne Foranstaltning i Forhold til kriminelle Forhørs Paalidelighed. Jeg skal efter disse almindelige Bemærkninger, som jeg anser for Svar paa hvad det ærede Medlem anbragte i Dag tillade mig at sige et Par Ord om selve det foreliggende Forslag. Jeg gaar altsaa ud fra, hvad jeg begyndte med at sige, at de Allerfeste, der falde i Justitien Hænder og blive undergivet et Forhør, ere Skyldige, og at de Uskyldige ere Undtagelserne. Selvfølgelig skal man gjøre Alt, hvad man kan, for at beskytte disse uskyldige Mistænkte, det erkjender jeg, men man maa Intetomhelst foretage, som gjør det umuligt at ramme de Skyldige, og altsaa gjør en virkelig Retspleie og en god Retsstilstand i Landet muligt. Det er det, jeg mener, jeg meget hurtigt vil kunne paavise, bliver Tilfældet, hvis Forslaget bliver til Lov. Man maa indrømme det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, at det ikke er vansteligst at paavise, at dette Lovforslag, hvis det bliver ophævet til Lov, vil gjøre den kriminelle Retspleie her i Landet saa at sige umulig. Hvori bestaar nemlig det kriminelle Forhør? Der er jo ikke nogen Tvivl om, at det kriminelle Forhørs Opgave er den, at faae Sandheden frem, at faae Inkvisitten til at sige Sandheden. Er Inkvisitten skyldig i det, han sigtes for, bliver altsaa Tilstaaelsen lig Sandheden; er han uskyldig, saa bestaar Sandheden i hans Benægtelse eller i de Fakta eller Data, som han kan fremføre for sin Uskyld. Man tror, at den skyldige Inkvisit er særdeles uheldig stillet overfor Dommeren. Ja, det kan man paa en Maade sige, forsaavidt han gennem Arresten kan være i Dommerens Magt, og man kan sige det, forsaavidt Dommeren maa siges at være ham langt overlegen. Men det er jo, som det ærede Medlem nylig antydede, saa, at Inkvisitten har et uhyre Vaaben i sin Haand, nemlig, som det er bleven sagt: Løgnen. Den har to Former i det kriminelle Forhør, og det er Benægtelsen og Opdigtelsen. Enhver, der kjender praktisk til kriminelle Forhør og har overværet mange saadanne, vil vide, at de Vaaben ikke ere ringe i hans Haand, og Enhver vil kunne forstaae, at han benytter dem hensynsløst. Det kan ikke negtes, for at bruge et Udtryk, som det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) har brugt ved en anden Leilighed, som jeg finder særdeles korrekt, at Virksomheden her maa gaa ud paa at bryde Inkvisittens Modstand, forsaavidt han vil fortsætte med sit System, og det sker selvfølgelig. Derigjennem kan det ikke undgaaes, at han